

## ૨. શ્રેષ્ઠ દાન

### નટવરલાલ પંડ્યા (ઉશનસ્)

૨૮ ડિસેમ્બર, ૧૯૨૦ના રોજ વડોદરા નજીકના સાવલી ગામે તેનો જન્મ થયો હતો. કુટુંબ, વતન, પ્રકૃતિ, પ્રણય અને પ્રવાસના અનુભવ કેન્દ્રમાંથી ઉદ્ભવેલી તેમની રચનાઓ છે. વિવેચનક્ષેત્રે પણ તેમણે નોંધનીય ઐડાશ ખેડું છે. ‘પ્રસૂન’, ‘નેપથ્યે’, ‘આદ્રા’, ‘કિકિણી’, ‘ભારતદર્શન’ વગેરે તેમના કાવ્યસંગ્રહો છે. વાર્તા અને કવિતાના સંપાદનો પણ તેમણે કર્યા છે.

કુમાર ચંદ્રક, નર્મદ સુવર્ણચંદ્રક, રણજિતરામ સુવર્ણચંદ્રક, ગુજરાત ગૌરવ પુરસ્કાર તથા સાહિત્ય અકાદમીના અન્ય પુરસ્કાર દ્વારા તેમને સન્માનિત કરવામાં આવ્યા છે. તેમના સન્માનમાં ગુજરાતી સાહિત્ય પરિષદ દ્વારા ‘ઉશનસ્’ પુરસ્કાર દર બે વર્ષે કવિઓને અપાય છે. ૬ નવેમ્બર, ૨૦૧૧ના રોજ વલસાડમાં તેમનું અવસાન થયું હતું.

### સૂર ફૂતિનો

એક નાના ગામના એક મંદિરમાં સાધુઓના વડાએ ગૌતમ બુદ્ધની મૂર્તિ બનાવવાનો પ્રસ્તાવ મૂક્યો અને તે માન્ય થઈ ગયો. પછી તે મૂર્તિ બનાવવા માટે ઘાતુઓનું દાન માંગવામાં આવે છે, તે ગામના અમીર, ગરીબ દરેકે પોતપોતાની શક્તિ પ્રમાણે સોના, ચાંદી જેવી કિંમતી ઘાતુનું દાન કર્યું. તે ગામના એક શેઠના ધરે કામ કરતી પવિત્ર હૃદયની સુશી પણ તેમાં દાન દેવાની ઈચ્છા ધરાવતી હતી. તેને કચરામાંથી મળેલો એક તાંબાનો કટાઈ ગયેલો સિક્કો દાનમાં આપવો હતો. પણ દાન માંગવા આવેલા યુવાન સાધુએ એ સિક્કાને તુચ્છ ગળી સ્વીકાર્યો નહિ. પણ પછી એવો પ્રસંગ બને છે કે એ જ સિક્કો શ્રેષ્ઠ દાન સાબિત થાય છે. લોકો પણ એ જ બેટને અમૂલ્ય માને છે. આ બધું કેવી રીતે થાય છે તેનો પરિયય લેખક અહીંથા પ્રસંગો દ્વારા તદ્દન સરળ અને સાદી ભાષામાં તેમજ ભાવવાહી શૈલીમાં દર્શાવ્યું છે. જે આપણા હૃદયને સ્પર્શી જય છે.

ઘણાં વર્ષો પહેલાંની વાત છે. એક નાનકડા ગામમાં એક ગરીબ માણસ રહેતો હતો. તેને એક દીકરી હતી. એનું આખું નામ સુશીલા પણ બધા એને સુશી કહે. સુશી આહેક વરસની થઈ એટલે એની મા એને કોઈ પૈસાદાર શેઠને ધેર કામવાળી તરીકે મૂકી આવી.

શેઠની શેરીમાં અને ધરમાં બાળકો રમે તે સુશી જેયા કરે. ઘણુંય મન થાય કે લાવ, રમવા દોડી જાઉં. પણ એને કોણ રમાડે ? એ તો ઠરી કામવાળી નોકરડી ! એની સાથે રમે પણ કોણ ? આથી સુશી રમવાની વાત છોડી ધરકામે વળગી જતી. આખો દિવસ ગજ ઉપરાંતનું કામ કરે. રાત્રે થાકીને લોથપોથ થઈ સાદી ઉપર પડતી તેવી જ ઊંધી જતી. પોતાને ધેર હતી, ત્યારે તો બા કેવી કેવી વાતો કહીને એને ઊંધાડી દેતી !

એક દિવસ શેઠાણીએ એને બજરમાં કશુંક ખરીદવા મોકલી. રસ્તામાં લોકોને એણે વાતો કરતા સાંભળ્યા કે નગરના મંદિરમાં ભગવાન બુદ્ધની ઘાતુની પ્રતિમા તૈયાર કરાવી મૂકાવવાની છે અને આ માટે ધેરધેરથી ઉધરાણું

થવાનું છે. સુશી તો આ સાંભળીને હરખથી ગાંડા જેવી થઈ ગઈ. તે મનમાં વિચારવા લાગી, ‘હું શું આપીશા ? એકાદ ઘરેણુંથ હોત ને, તો આપી હેત. પણ અરેરે, મારી પાસે તો કશુંથ નથી.’ રાત્રે થાકીને સૂઈ ગઈ, ત્યારે પણ તેના મનમાં આ જ વિચાર ઘોળાયા કરતો હતો.

સવારે ઊઠીને સુશી શેઠનું ઘર વાળવા લાગી, ત્યાં તેને કચરામાં કશુંક ચળકતું દેખાયું. સુશીએ હાથમાં લઈને જેયું તો તાંબાનો નાનકડો સિક્કો ! સુશીને થયું, ‘હાશ, હું આ સિક્કો જ આપી દઈશ ભેટમાં.’

શહેરમાં ધાતુઓના દાન ઉધરાવવાનું શરૂ થયું. કોઈએ સોનું આપ્યું, તો કોઈએ ઝૂપું. કોઈએ કુંડળ તો કોઈએ કંકણ કાઢી આપ્યાં. આવું ટાળું વારંવાર કંઈ ઓછું આવે છે !

સુશીના મહોલ્લામાં પણ એક બૌદ્ધ સાધુ ધાતુ ઉધરાવવા નીકળ્યા છે. તેનો સાદ સંભળાય છે, ‘આપો રે સૌ આપો. નગરના મંદિરમાં ભગવાન બુદ્ધની ધાતુની મૂર્તિ મૂકાવવાની છે. ઘરેણાં આપો, સોનું આપો, ઝૂપું આપો.’ શેઠના ઘરમાંથી સોનાડુપાનું દાન આપવામાં આવ્યું. સુશી તો લાજની મારી સંકોચાઈ ઝૂણે જ ભરાઈ ગઈ. મનમાં તે બોલી, ‘મારી પાસે તો આ તાંબાનો નાનો સિક્કો જ છે. ભગવાન મારી આ ભેટ સ્વીકારશે ?’ પછી જરા હિંમત કરી બહાર આવી અને તેણે સાધુને કહ્યું, ‘પ્રભુ, મારે પણ આ ભેટ આપવી છે. આ સિક્કો લેશો ?’

સાધુએ પૂછ્યું, ‘સિક્કો ? તું ક્યાંથી લાવી એ ?’

સુશીએ કહ્યું, ‘ભગવન્ન, મને કચરામાંથી જડચો છે, લેશો ?’

સાધુએ તો એને તરછોડી જ નાખી, ‘જ, જ. ફરી આવી વાત ન કરતી. આવો સિક્કો તો વળી અપાતો હશે આવા ઉમદા દાનમાં !’ સાધુએ એની ભેટ લેવાની ના પાડી દીધી.

બિચારી સુશીનું મોઢું જ પડી ગયું. તે મૂંગીમૂંગી ઘરના કામે વળગી ગઈ. વચ્ચમાં તેને વિચાર આવ્યો, ‘આ સિક્કો કાટવાળો છે એટલે સાધુએ ના પાડી હશે. હું એને ઘસીઘસીને ઊજળો કરીશા.’ આ પછી સુશી ઘરકામથી પરવારે એટલે સિક્કો લઈને બેસે અને માંજુમાંજુને ઊજળો કરે.

બીજુ બાજુ નગરલોકોએ સોનાડુપાનો ઢગ મંદિરમાં ઢાલવ્યો. મંદિરના વડા સાધુએ કહ્યું, “આ ધાતુઓને ભક્તીમાં ઓગાળી નાખો.” લોકોએ તરત આજા ઊઠાવી. વડા સાધુએ ફરી આજા કરી, ‘ભગવાનના બીબામાં આ ધાતુના રસને ઢાળો.’ લોકોએ તરત તેમ કર્યું.

લોકોના કૌતુક અને હરખનો પાર ન હતો. કાલ સવારે તો બીબું ખોલવામાં આવશે ને ઉત્તમ ધાતુઓની ભગવાનની મૂર્તિ નીકળશે એકેવી અદ્ભુત હશે ! પણ બીજુ સવારે બીબું ખોલવામાં આવ્યું, ત્યારે તો ટોળામાં અને સાધુઓમાં હાહાકાર ફેલાઈ ગયો. ભગવાનની મૂર્તિ ખાંડી અને કદ્દર્પી નીકળી ! વડા સાધુ દુઃખથી બોલ્યા, ‘અરેરે પ્રભુ, આ શું ? અમારો શો અપરાધ થયો છે કે આ કોપ ?’

આખી મેદની આધાતમાં સ્તરથી અને મૂંગી ઊભી હતી. વડા સાધુને થયું, ‘નક્કી ક્યાંથ ભેટ લેવામાં અજૂગતું થયું છે.’ તેમણે ગંભીર સ્વરે પૂછ્યું, ‘તમારામાંથી કોઈએ કોઈની ભેટ બળજબરીથી તો નથી લીધી ને ?’

બધા સાધુએ જવાબ આપ્યો, ‘ના બાપજી, એવું તો ક્યાંથ થયું નથી.’

વૃદ્ધ સાધુએ ફરી પૂછ્યું, ‘તો કોઈની સ્વેચ્છાભેટ લેવાની ક્યાંથ ના તો પાડી નથી ને ?’

આ સાંભળી એક જીવાન સાધુએ આગળ આવીને કહ્યું, ‘ભગવન્ન, હું જ્યારે એક મહોલ્લામાં ગયો, ત્યારે એક નાની છોડીએ મને તાંબાનો કટાયેલો નાનો સિક્કો આપવા માંડયો. મેં તે લેવાની ના પાડી દીધી હતી.’



વृદ્ધ સાધુ શું કહેશો તે સાંભળવા મેદની તલપાપડ થઈ હતી. વृદ્ધ સાધુ ખોલ્યા, ‘બેટા, આ તેં ઢીક કર્યું નથી. જ, જ, તું જલ્દી જ અને એ છોકરીની બેટ લઈને જ પાછો આવ. એ તો શ્રેષ્ઠ દાન હતું, બેટા !’

તે જુવાન સાધુને કંઈ સમજયું નહીં કે એ શ્રેષ્ઠ દાન શી રીતે કહેવાય ? તેણે વृદ્ધ સાધુને પૂછ્યું, ‘એ કેવી રીતે શ્રેષ્ઠ દાન ભગવનું, તે સમજાવશો ?’

વડા સાધુએ કહ્યું, ‘બેટા, તને આટલુંચ સમજયું નહીં કે ભગવાન તો ભાવના ભૂઘ્યા છે. બેટા, શેઠિયા ને રાજનાં ધરેણાં એ એમનું સર્વસ્વ નથી. પણ આ છોકરીએ તો એનું સર્વસ્વ ભગવાનને ચરણે ધરી દીધું હતું, એની પાસે જે કંઈ હતું તે બધું જ.’

યુવાન સાધુ સમજ્યો, શરમાયો અને સીધો ઊપડચો પેલા ભહોલ્લામાં. રસ્તે મનમાં શંકા ઉઠી, ‘સુશીએ એ સિક્કો ખરચી તો નહીં નાખ્યો હોય ને !’ જેતનેતામાં તે સુશીની સામે આવીને ઊભો રહ્યો. શેઠનાં ધરનાં અને શેરીનાં બધા જ આ કૌતુક જેઈ રહ્યાં.

સાધુએ કહ્યું, ‘બેટા, પેલો સિક્કો માગવા આવ્યો છું. મને તારો પેલો સિક્કો આપ. ખુદ ભગવાને માણ્યો છે.’

સુશી તો રાજુ થઈ ગઈ. તે બોલી, ‘તમે ના કહીને ગયા ને તે પછી તો મેં ધસીધસીને ઊજળો બનાવ્યો છે. પ્રભુને જરૂર ગમશે.’ આમ કહી તે ધરમાં જઈને પેલો સિક્કો લઈ આવી અને બોલી, ‘લો, આ સિક્કો.’

સાધુ તો સિક્કો લેતોકને હોડચો અને વृદ્ધ સાધુને સિક્કો સોંપી દીધો. બીજે દિવસે પેલી મૂર્તિને સિક્કાસહિત ફરી ઓગાળવામાં ને બીબામાં ઢાળવામાં આવી.

બીજુ સવારે મંહિરના મેદાનમાં આખું ગામ ઊમટયું. વृદ્ધ સાધુએ બીબું ખોલ્યું. લોકોના આનંદનો પાર રહ્યો નહિ. આ વાર ભગવાનની મૂર્તિ અણિશુદ્ધ સરસ નીકળી હતી. કયાંચ ખોડખાંપણ નહોતી. મોં જાણો હસું હસું હતું. અને પેલા સુશીના સિક્કાની છાપ બરાબર ભગવાન બુદ્ધના હણ્ય આગળ ઊપસી આવી હતી. જાણે બરાબર એ જ સિક્કો જેઈ લો ! વृદ્ધ સાધુ સાથે આખી મેદની હર્ષનો ઉદ્ગાર કરી ઉઠી, ‘વાહ પ્રભુ, વાહ તારી કરુણા !’

આ વાત સુશીના કાને પહોંચી હશે, ત્યારે તેનું હૈયું કેવું આનંદથી ઊભરાઈ ગયું હશે !

## અધ્યાપન સેકેન



પ્રસ્તુત કૃતિના અધ્યાપનની શક્તાત્માં ‘દાન’ની સંકલપના સ્પષ્ટ કરવી. વચ્ચે વચ્ચે ૪૩૨ ૪૩૪ ત્યાં પ્રશ્નો પૂર્ણિને વિદ્યાર્થીઓને સહિત રાખવા. તેમના અભિપ્રાયો જાણવા અને શક્ય હોય ત્યાં સત્ય બાબતથી તેમને વાકેફ કરવા. ‘દાન’ વિશેના પ્રચલિત દોહાઓ - સુભાષિતોનું સમૂહમાં લયબદ્ધ ગાન કરાવી તેને ઉદાહરણ આપી સમજવવા અને વિષયવસ્તુ સાથે અનુબંધ જોડવો. ‘શ્રેષ્ઠ દાન’ શીર્ષકની યથાર્થતા ઉપર સરળ ભાષામાં પ્રકાશ પાડવો અને ‘ભગવાન ભાવના ભૂષ્યા છે’ - દ્રવ્યના નહિ તે બાબત તેમના મનમાં દઢ કરવી.



### સ્વાધ્યાય

- સ. ૧.** નીચેના શબ્દો માટે કૃતિમાં વપરાયેલા શબ્દ શોધો :
- |            |            |          |           |
|------------|------------|----------|-----------|
| (૧) ઉત્તમ  | (૨) ધનિક   | (૩) રંક  | (૪) ધરડા  |
| (૫) અલંકાર | (૬) ગુસ્સો | (૭) નવાઈ | (૮) ટોળું |
- સ. ૨.** અધોરેખિત શબ્દને બદલે તેનો ઉલટો અર્થ દર્શાવતો શબ્દ લખી વાક્ય ફરીથી લખો :
- |  |  |
|--|--|
| (૧) શેઠાણીએ સુશીને બજરમાં કશુંક વેચવા મોકલી. | (૨) આવો તુચ્છ સિક્કો તે વળી દાનમાં અપાતો હશે ? |
| (૩) ભગવાનની મૂર્તિ ખોડી અને સુંદર નીકળી.     | (૪) દિવસે થાકીને લોથપોથ થઈ સાદી ઉપર પડતી.      |
- સ. ૩.** વિસંગત શબ્દ ફરતે ગોળ કરો :
- |                             |                          |
|-----------------------------|--------------------------|
| (૧) સોનું ઢાંચું કબાટ તાંબુ | (૨) વૃક્ષ રાહ રસ્તો વાટ  |
| (૩) ધર ગૃહ ધરતી સદન         | (૪) રંક શ્રીમંત ગરીબ દીન |
- સ. ૪.** આપેલ શબ્દના અક્ષરનો ઉપયોગ કરીને અર્થપૂર્ણ શબ્દો બનાવો :
- |            |            |
|------------|------------|
| (૧) નાનકડો | (૨) તલપાપડ |
|------------|------------|
- સ. ૫.** દિદ્ધિપ્રયોગ અને તેના અર્થને યોગ્ય રીતે જોડો :
- | વિભાગ ‘અ’              | વિભાગ ‘બ’                         |
|------------------------|-----------------------------------|
| (૧) ગન્ન ઉપરાંતનું કામ | (અ) કોઈપણ ખામી ન હોવી             |
| (૨) હાહકાર ફેલાઈ જવો   | (આ) અધીરું થવું                   |
| (૩) તલપાપડ થલું        | (ઇ) ખૂબ જ આનંદ થવો                |
| (૪) ખોડખાંપણ ન હોવી    | (ઇ) સર્વત્ર શોકની લાગણી ફેલાઈ જવી |
| (૫) હરખનો પાર ન રહેવો  | (ઉ) વધુ પડતું કામ                 |
| (૬) લોથપોથ થવું        | (ઊ) ખૂબ જ થાકી જવું               |
- સ. ૬.** પાઠના આધારે નીચેનાં વિધાનો પૂર્ણ કરો :
- |   |   |
|---|---|
| (૧) શહેરમાં ધાતુઓનું દાન...             | (૨) સુશી તો આ સાંભળી હરખથી...               |
| (૩) બેટા, શેઠિયાને રાજ્ઞનાં ધરેણાં એ... | (૪) બીજે દિવસે પેલી મૂર્તિને સિક્કા સહિત... |

સ. ૭. નીચેનાં વાક્યોને ઘટનાક્રમ પ્રમાણે ગોઠવો :

- (૧) યુવાન સાધુ સમજ્યો, શરમાયો અને સીધો ઉપડચો પેલા મહોલ્લામાં.  
(૨) વૃદ્ધ સાધુ શું કહેશે તે સાંબળવા મેદની તલપાપડ થઈ હતી.  
(૩) શેરના ઘરના અને શેરિના બધા ૯ આ કૌતુક જેરી રહ્યાં.  
(૪) તે જુવાન સાધુને કાઈ સમજ્યું નહિ કે એ શ્રેષ્ઠ દાન શી રીતે કહેવાય ?

## સ. ૮. યોગ્ય વિકલ્પ પસંદ કરો :



## સ. ૬. સમજુને લખો :

- (૧) ટોળામાં અને સાધુઓમાં હાહકાર ફેલાવાનું કરણ    (૨) મૂર્તિ કદ્રાપી બનવાના વડા સાધુએ કટ્પેલાં બે કારણો  
 (૩) સુશીને જે સાંભળીને ખૂબ આનંદ થયો તે વાત    (૪) સુશી પોતે બેટ આપી શકે તેવી નિર્માણ થયેલી સ્થિતિ

સ. ૧૦. ‘સૂર્યિનું દાન જ શ્રેષ્ઠ હતું.’ તમારા શબ્દોમાં સમજવો.

संभाषण

★ ‘વર્તમાન સમયમાં બાળમજૂરી એ ભયંકર ગુનો ગણાય છે’ વર્ગમાં આ વિધાનની સાર્થકતા બાબત સમૂહચર્ચા કરો.

ପ୍ରକଟିକ

★ પૌરાણિક પાત્રોના વિશિષ્ટ દાનના પ્રસંગોમાંથી કોઈપણ એક પ્રસંગનું ચિત્ર સાથે સંક્ષિપ્ત વર્ણન લખી સુંદર ચાર્ટ બનાવો.

ભાષિક સમજ

★ યોગ્ય વિરામચિહ્ન મુક્તી વાક્ય ફરીથી લખો :



★ રેખાંકિત કિયાપદ પરથી કિયાપદનું બીજું ત્રણ બનાવી ખાલી જગ્યામાં લખો :

દા.ત. : બધાં બાળકો રમે પણ મને કોઈ રમાડે નહિ.

- (1) બા ગંધી જતી અને મને પણ \_\_\_\_\_ દેતી.

(2) મેં થોડું કામ કર્યું અને બાકીનું કામ નોકર પાસે \_\_\_\_\_.

(3) હું ચા પીઉં છું અને ભિત્રોને પણ \_\_\_\_\_ છું.

★ જતિ બદલો.

- (૧) શેઠ સાધુ  
 (૨) દીકરી નોકરી  
 (૩) બા વૃદ્ધ  
 (૪) રાજ યુવતી

હું વાંચું ..... તમે પણ વાંચો.

### સાચી સંપત્તિ

કુદરતે આપણને અનેક સ્વરૂપે સંપત્તિની ભેટ ધરી છે. તે ભૌતિક સાધન સંપત્તિ જેવી કે મકાન, મોટરગાડી, સેલફોન, ફાર્મહાઉસ, ફેક્ટરીઓ તરીકે હોઈ શકે, કે વિદ્યા સ્વરૂપે કે બુદ્ધિ સ્વરૂપે પણ હોઈ શકે. તો વળી કોઈ કલાકારની કિલકિલાટ કરતી કળાસ્વરૂપે પણ હોઈ શકે. પરંતુ ઈશ્વરે આપેલી આ સંપત્તિનો સદ્ગુપ્યોગ કરવો એ જ સુખી થવાનો માર્ગ હોઈ શકે.

માનવ આજે દિવસ - રાત જેથા વગર ભૌતિક સંપત્તિ પાછળ આંઘળી દોટ મૂકી દોડવા જ માંડયો છે. ત્યારે સંપત્તિ પાછળ પોતાની સુખ-શાંતિ-આનંદ ખોઈને વિપત્તિમાં ફસાઈ ગયો છે. સમગ્ર પ્રકૃતિ અને પોતાની અંત:ચેતનાનું સુખ ખોઈને માનવ માત્ર ધનને જ પોતાનું સર્વસ્વ માની બેઠો છે. પરંતુ સાચાં અર્થમાં તો પરવરદિગાર તરફથી આપણને જે કંઈ મળ્યું છે. તેમાં આનંદથી જીવન વિતાવવું, ઈશ્વરનું ઋણ અદા કરી જગતમાં ભલાઈની જ્યોત જલતી રાખવી અને સંતોષથી, આનંદથી જીવવું તે જ આપણી મોટામાં મોટી સંપત્તિ છે.

પરંતુ અરે રે... માનવ તો આજે સંપત્તિ પાછળ દોટ મૂકી અધીરો બની ગયો છે. આ ઘેલછામાં જ પોતાનાં જીવનનાં આણમોલ વર્ષો ગુમાવી પોતાની જીવન-સંપત્તિ નાખ કરી રહ્યો છે. જેમ કમળનો ઉપભોગ કરવાની ઘેલછામાં ભ્રમર સૂર્યાસ્ત થતાં જ કમળમાં જ બીડાઈ મૃત્યુ પામે છે. તેમ સંપત્તિ પાછળની માનવીની આંઘળી દોટ મનુષ્યને ખતમ કરી નાખે છે.

એક દણ્ણાંત છે - એક મનુષ્યને ઈશ્વરે કહ્યું કે તારે જેટલી સંપત્તિ જેઈતી હોય તેટલી જમીન સ્વરૂપે આપું, તું જેટલું ચાલીશ એટલી જમીન તારી; પરંતુ શરત એટલી કે સૂર્યાસ્ત થતાં પહેલાં તારે મારી પાસે પરત આવી જવું પડશે. તે માણસ તો દોડવા માંડયો. દોડવા જ માંડયો. ચાલતાં ચાલતાં આ માણસને સમયનું ભાન ન રહ્યું. સૂર્યાસ્તનો સમય નજીક આવ્યો. છેલ્લે તો પ્રભુ પાસે પાછા વળવા તે માણસે દોટ મૂકી. પરંતુ તે ઘણો જ દૂર નીકળી ગયો હોવાથી તેનાં ગાત્રો દોડવાથી શિથિલ બની ગયા અને અધવચ્ચે જ ફસડાઈ પડ્યો અને સ્વ-ધામ પહોંચી ગયો.

તો આવો દોસ્તો... આવી વિપત્તિ આપે તેવી સંપત્તિ તરફ દોટ મૂકવાને બદલે ઈશ્વર તરફથી મળેલ સંપત્તિનો સર્વની સુખાકારી માટે ઉપયોગ કરી, વિપત્તિનાં વાદળો હટાવી, સમગ્ર જીવનસૂષ્ણિની સુખાકારી માટે પ્રયત્નશીલ બની ઈશ્વરનું ઋણ અદા કરીએ.

- વિપુલકુમાર આર. ઠાકર

**ધ્યાનમાં રાખો :** આપેલી મુખ્ય ફૂતિ 'શ્રેષ્ઠ દાન'નો બોધ ઈશ્વર પ્રત્યે અનન્ય અહોભાવ અને મનથી કરાતા દાનનો મહિમા વધારવાનો છે. તેમાંનું બાળમજૂરીનું તત્ત્વ નિંદનીય અને ગેરકાયદેસર છે.

નામ રહેતા ઠાકરા, નાણા નવ રહેત, કીર્તિ કેરા કોટડાં, પાડચા નવ પડત.



8H4FX6

